

Euphemia Truelove – al cărei nume întreg era, de fapt, Euphemia Sixten Bookend Truelove, dar i se spunea Effie – abia dacă și-o amintea pe mama ei. Aurelia Truelove dispăruse în urmă cu cinci ani, când Effie avea doar șase, în noaptea pe care toată lumea și-o amintea drept noaptea cutremurului mondial.

În țara în care trăia Effie, majoritatea oamenilor dormeau atunci când se petrecuse cutremurul, era ora trei noaptea. În alte țări îndepărtate, însă, școlile fuseseră evacuate și zborurile anulate. Zguduiala durase șapte minute și jumătate, adică foarte mult, ținând cont că un cutremur normal de pământ durează doar câteva secunde. Peștii zburaseră din mări, copacii fuseseră smulși din pământ la fel de ușor ca niște plante de ghiveci, iar în câteva locuri plouase cu broaște. Dar cumva, în toată lumea nu murise nimeni.

În afară de mama lui Effie.

Poate.

Oare o omorâse cutremurul? Sau fugise pur și simplu de acasă dintr-un motiv oarecare? Nu știa nimeni. După cutremurul mondial, majoritatea telefoanelor mobile încetaseră să mai funcționeze și internetul fusese distrus. Urmaseră câteva săptămâni de haos total. Dacă Aurelia Truelove ar fi vrut să le trimită un mesaj soțului

sau fiicei ei, n-ar fi avut cum. Poate că încercase și mesajul se pierduse. Tehnologic, lumea părea să se fi întors undeva în jurul anului 1992. Dispăruse un întreg univers online. Internetul fusese înlocuit repede după aceea de un sistem șubred de comunicare între computere (accesat prin modemuri dial-up din vremuri de demult), iar între timp, oamenii încercau să-și dea seama ce ar fi trebuit să facă. Se gândeau că până la urmă lucrurile vor reveni la normal.

Dar n-au revenit.

După cutremurul mondial, totul s-a schimbat și pentru Effie. Cum nu mai avea mamă, iar tatăl ei fusese avansat la Universitate – adică trebuia să muncească mai mult pentru mai puțini bani –, n-avea cine să stea cu ea, așa că a început să petreacă o mulțime de timp cu bunicul ei, Griffin Truelove.

Griffin Truelove era un bărbat foarte bătrân, cu o barbă foarte lungă și albă, care locuia într-o harababură de camere de la etajul fostei case parohiale, aflată în partea cea mai întunecoasă, mai cenușie și mai antică a Orașului Vechi. Griffin fusese pe vremuri un suflet vesel, care își dădea foc bărbii atât de des, încât ținea tot timpul la îndemână un pahar cu apă în care s-o înmoaie. Dar în primele luni când se dusese Effie la el, bătrânul abia dacă-i spusese vreo vorbă. Numai „Te rog să nu pui mâna pe nimic“ și „Fă liniște, fii copil cuminte“.

După școală, Effie își petrecea orele lungi în apartamentul lui, examinând – fără să atingă – conținutul ciudatelor vitrine vechi și al dulapurilor, în timp ce Griffin fuma pipă și scria într-un registru mare cu coperte tari, negre, ignorându-și nepoata. Nu se purta niciodată urât cu ea. Doar că părea absent, fiind ocupat cu registrul lui

negru și cu manuscrisul vechi, pe care simțea nevoia să-l consulte la fiecare câteva minute, scris într-o limbă pe care Effie n-o mai văzuse niciodată. Înainte de cutremurul mondial, Effie și Aurelia veneau uneori împreună încoace, iar ochii bunicului Griffin străluceau atunci când vorbea despre călătoriile lui sau când îi arăta Aureliei vreun obiect nou ori vreo carte pe care o descoperise. Acum, bătrânul rareori mai ieșea din casă. Effie se gândea că bunicul ei era pesemne foarte trist din cauza celor întâmplate cu fiica lui. Și Effie era tristă.

Vitrinele lui Griffin Truelove erau pline de obiecte ciudate făcute din mătase, sticlă și metale prețioase. Erau acolo două sfeșnice din argint bătute cu pietre prețioase, alături de un teanc de broderii delicate înfățișând flori, fructe și oameni în robe grațioase. Erau lămpi cu ulei bogat ornamentate și cutii negre din lemn sculptat cu încuietori mici de alamă, dar fără chei la vedere. Erau globuri pământești mari și mici, înfățișând lumi cunoscute și necunoscute. Erau cranii de animale, cuțite delicate și câteva boluri de lemn strâmbe, cu linguri mici alături. Un dulap conținea hărți împăturite, lumânări albe și subțiri, hârtie groasă gălbuie și sticle cu cerneală albastră. În altul erau săculețe cu trandafiri și alte flori uscate. O vitrină din colț adăpostea rânduri întregi de borcane pline de măciulii, cărbune, pământ roșu, frunze presate, ceară de sigiliu, cioburi de sticlă de mare, foiță de aur, crenguțe negre, uscate, batoane de scorțișoară, bucăți mici de chihlimbar, pene de bufniță și uleiuri de plante făcute în casă.

— Tu știi să faci vrăji, bunicule? îl întrebuse Effie într-o zi, cam la un an după cutremurul mondial.

Părea singura explicație rezonabilă pentru toate lucrurile neobișnuite cu care se înconjură bătrânul. Effie știa totul despre vrăji din cărțile lui Laurel Wilde, care descriau un grup de copii de la o școală de magie. Toți copiii – ba chiar și câțiva adulți – voiau în secret să meargă la școala aceea, să învețe să facă vrăji și să devină invizibili.

— Toată lumea știe să facă vrăji, îi răspunsese liniștit bunicul.

Dar Effie știa bine (tot din cărțile lui Laurel Wilde) că numai câțiva oameni deosebiți se nășteau cu puterea de a face vrăji, prin urmare, bănuise că bunicul râdea de ea cumva. Pe de altă parte...

— Faci câteva? întrebasese ea.

— Nu.

— Mă înveți și pe mine cum să fac?

— Nu.

— Dar tu chiar crezi în magie?

— Nu contează dacă cred sau nu.

— Cum adică, bunicule?

— Sst, copilă. Trebuie să-mi văd de manuscris.

— Pot să mă duc să mă uit la tine în bibliotecă?

— Nu.

Și astfel, Effie se întorsese la uitatul prin vitrina de sticlă, în care erau o mulțime de sticlute din piatră, acoperite cu dopuri de plută și câteva instrumente de scris din pene. Uneori, urca scara îngustă spre biblioteca din pod și încerca ușa, dar o găsea mereu încuiată. Prin geamul ei albastru, vedea rafturile înalte cu cărți, care păreau vechi. Oare de ce n-o lăsa bunicul să se ducă să se uite la ele? Alți oameni mari vorbeau mereu despre cât de mare nevoie aveau copiii să citească.

Dar oamenii mari voiau să-i lase pe copii să citească numai cărți aprobate de ei. Tatăl lui Effie, Orwell Book-end (care avea alt nume de familie decât Effie pentru că Aurelia insistase să rămână o Truelove și îi transmisese fetei numele ei), îi interzisese să citească vreo carte de Laurel Wilde, chiar înainte să fi apărut al șaselea volum. Din cauză că voia ca Effie să nu aibă nimic de-a face cu magia, spusese el, ceea ce era ciudat, dat fiind că el nu credea în magie. Iar într-o zi, după ce băuse prea mult vin, Orwell îi spusese lui Effie să stea departe de magie pentru că era „periculoasă”. Cum putea fi periculos ceva ce nu exista? Effie nu-și dădea seama. Numai că, oricât insista ea să-l întrebe pe bunicul ei despre magie, el nu se dădea bătut niciodată, așa că Effie începu să-l întrebe alte lucruri.

— Bunicule, zise ea într-o miercuri după-amiază, chiar înainte să împlinească unsprezece ani. În ce limbă citești? Știi că faci un fel de traducere, dar de unde provine manuscrisul?

— Știi că fac o traducere? Foarte bine, dădu el aprobator din cap și schiță un zâmbet.

— Dar din ce limbă?

— Rosă.

— Cine vorbește rosa?

— Oamenii dintr-un loc foarte, foarte îndepărtat.

— Într-un loc unde fac vrăji?

— Of, copilă. Doar îți spun tot timpul. Toată lumea face vrăji.

— Dar cum?

El oftă.

— Te-ai trezit vreodată dimineața și te-ai rugat sau ai sperat foarte tare să nu plouă?

— Da.

— Și a avut efect?

Effie stătu pe gânduri.

— Nu știu.

— Păi, a plouat?

— Nu. Sau cel puțin nu cred.

— Ei bine, ai făcut o vrajă. Bravo!

În cărțile lui Laurel Wilde nu așa funcționa magia, în niciun caz. În cărțile lui Laurel Wilde trebuia să spui o formulă magică anume, dacă voiai să nu mai plouă. Trebuia să cumperi vraja dintr-un magazin și pe urmă te învăța cineva cum s-o faci. Iar...

— Și dacă oricum n-ar fi plouat?

Bunicul oftă din nou.

— Euphemia. I-am promis tatălui tău...

— Ce i-ai promis?

Griffin își scoase ochelarii. Ramele subțiri din argint vechi sclipiră când căzu lumina peste ele. Bătrânul se frecă la ochi și pe urmă se uită la Effie, de parcă tocmai trăsese o perdea și dăduse la iveală o grădină însorită pe care n-o mai văzuse niciodată.

— I-am promis tatălui tău că n-o să te învăț nimic despre magie. Mai ales după ce s-a întâmplat cu mama ta. Le-am mai promis și altor oameni că nu voi mai face nicio vrajă vreme de cinci ani, și chiar n-am mai făcut nicio vrajă de cinci ani. Deși... Se uită la ceas. Cei cinci ani urmează să se termine marțea viitoare. Lucrurile vor deveni mai interesante după aceea.

Chicoti și își aprinse pipa.

— Glumești, bunicule?

— Cerule, copilă! Nu glumesc. De ce aș face-o?

— Adică atunci ai să mă înveți să fac vrăji? Vrăji adevărate? Marțea viitoare?

— Nu.

— De ce?

— Pentru că i-am promis tatălui tău, iar eu îmi țin promisiunile. În plus, există niște oameni foarte puternici care se încruntă urât când aud că cineva le predă magie copiilor – numai dacă nu se ocupă ei de asta, desigur. Dar te pot învăța o limbă, două, dacă vrei. Te pot învăța cum să traduci. Probabil că ai ajuns destul de mare pentru asta. Și poate a venit timpul să-ți arăt biblioteca.

Biblioteca lui Griffin Truelove era o încăpere pătrată, cu tavan înalt, plină de lemn lustruit, închis la culoare. Exista în ea o măsută, pe care era o lampă verde de sticlă, în care era o lumânare, nu un bec, (mulți oameni citeau acum la lumânare, pentru că becurile erau chioare rău și foarte scumpe). Camera mirosea vag a piele, a tămâie și a ceară de lumânări. Cărțile erau grele, groase, cu coperte tari, legate în piele, în catifea sau într-o pânză fină, care avea diverse nuanțe de roșu, mov și albastru. Paginile erau gălbui, iar când le deschideai, literele erau negru intens și de modă veche. Povesteau despre aventuri grandioase pe tărâmurii necunoscute.

— Există o singură regulă, Euphemia, și vreau să-mi promiți că o vei respecta întotdeauna.

Effie încuviință.

— Trebuie să citești doar o singură carte o dată și trebuie întotdeauna s-o lași pe birou. Este foarte important să știi ce citești. Înțelegi? Și să nu scoți niciodată vreo carte afară din această încăpere.

— Promit! zise Effie. Cărțile sunt... sunt magice?
Bunicul se încruntă.

— Copilă, toate cărțile sunt magice, zise el. Gân-
dește-te numai ce-i împing cărțile să facă pe oameni.
Oamenii se duc la război pe baza a ceea ce citesc în cărți.
Cred în „realitate“ numai pentru că-i scrisă în cărți.
Hotărâsc în funcție de cărți să adopte anumite sisteme
politice, să călătorească într-un anume loc și nu în altul,
să-și părăsească slujbele și să plece într-o mare aven-
tură, să iubească sau să urască. Toate cărțile au puteri
colosale. Iar puterea este magică.

— Dar cărțile astea sunt *cu adevărat* magice?

— Sunt toate ultime ediții, zise Griffin. Multă lume
colecționează primele ediții ale cărților, pentru că sunt
foarte rare. Dar ultimele ediții sunt și mai rare. Când
ai să mai crești, vei afla de ce.

Pe urmă refuză să mai spună ceva.

Următoarele câteva luni trecură mult mai repede
decât cei cinci ani. Bunicul lui Effie începu să iasă iarăși
din casă, în ceea ce el numea „aventurile“ lui. Uneori,
când fetița venea la el după școală, îl găsea scoțându-și
bocancii maro zdraveni și punând deoparte geanta
uzată de piele și punguța de pânză pentru bani. Odată
îl văzu băgând într-un sertar secret al biroului său uriaș
un băț cafeniu cu aspect ciudat, dar când îl întrebase
ce era, bătrânul îi spusese să tacă din gură și să-și vadă
de traducere.

Effie deprinsese repede mult din limba rosă și acum
se ocupa de alta, numită „engleza nebunilor de demult“.
Visa la aventuri precum cele pe care le citea în cărțile din
biblioteca bunicului – să fie nevoită să întrebe pe cineva

în rosă cât costa să-și lase calul în grajd pe timpul sfârșitului de săptămână sau, în engleza nebunilor de demult, ce fâpturi periculoase cutreierau pădurea noaptea („Ce boale îmblă pân braniște în beaznă“).

Visa în continuare și la magie, dar încă nu văzuse nicio vrajă. Următoarea dată când observă că bunicul pune ceva în sertarul secret – un cristal transparent, acum –, îl întrebă din nou.

— Ai obiecte magice în sertarul acela, bunicule?

— Magice, zise el gânditor. Hmm. Da, ai de gând să mă tot întrebi despre magie, nu-i așa? Ei bine, magia este supraapreciată, după părerea mea. Trebuie să înțelegi că nu te poți baza pe magie tot timpul – și nici măcar suficient de des – mai ales în această lume. Magia costă și este dificilă. Să ții minte asta, Effie, e important. În lumea noastră, dacă vrei să crești o plantă, pui o sămânță în pământ, o uzi, îi oferi căldură și lași mugurele să vadă lumina soarelui. Nu folosești magie, pentru că, să folosești vrăji ca să duci la îndeplinire un lucru atât de complicat, – adică să crezi viață – ar fi nu numai o risipă, ci și zadarnic. Mai târziu în viață, bănuiesc că vei vedea lucruri ciudate și nemai-pomenite, pe care acum nici nu ți le poți imagina. Dar să ții minte întotdeauna că multe dintre lucrurile care se petrec în lumea noastră cotidiană – o sămânță care se transformă în plantă, de exemplu – sunt mai stranii și mai complexe decât cea mai dificilă vrajă. Te vei folosi de magie foarte rar, tocmai de aceea ai nevoie să deprinzi mai întâi alte lucruri.

— Ce alte lucruri?

— Limbile pe care le înveți. Și...

Rămase pe gânduri câteva clipe și își înmuie barba în paharul cu apă, chiar dacă nu-i dăduse foc. Pe urmă spuse rar:

— Poate că-i timpul să te învăț să practici Gândirea Magică. Ai nevoie de Gândire Magică, înainte să poți face vrăji. Câți ani spuneai că ai?

— Unsprezece.

— Bun. Începem mâine.

Prima temă de Gândire Magică a lui Effie era de-a dreptul imposibilă. Griffin o duse în holul de la intrarea în apartament și îi arăta trei întrerupătoare de curent.

— Fiecare dintre întrerupătoare, zise Griffin, pune în funcțiune o lumină diferită din casă. Unul aprinde lumina principală din bibliotecă, altul, veioza de lângă fotoliul meu, iar cel de-al treilea, lumina din cămara cu vin. Sunt becurile pe care le folosesc cel mai des și pe care le uit mereu aprinse când plec de-acasă. Electricitatea a ajuns deosebit de scumpă în vremea noastră și primești amenzi grase, dacă încalci vreo „perioadă gri“, de aceea am pus aceste întrerupătoare chiar lângă ușă. După cum vezi, nu-ți dai seama de aici care întrerupător acționează o anumită lumină. Tema ta este să afli exact asta, ce întrerupător se potrivește la fiecare bec. Dar uite care-i partea dificilă. Poți face ce dorești cu întrerupătoarele, dar ai voie să te duci să te uiți la lumini o singură dată. Și o poți face doar când ești sigură că știi răspunsul. Nu mai primești o a doua șansă.

— Adică nu pot să apăs pe un întrerupător, să mă duc să văd ce lumină se aprinde, iar pe urmă să mă întorc și să-l țin minte?

— Nu. Așa, ar fi ușor. Iar când îmi dai răspunsul, trebuie să știi cum ai ajuns la el. Acest „cum“ e, de fapt, partea cea mai interesantă.

— Adică nu se poate să ghicesc.

— Nu. Trebuie să folosești Gândirea Magică.

— Dar cum să...

— Dacă răspunzi corect, primești un premiu, zise Griffin.

— Ce premiu?

— Vei vedea atunci.

Din acel moment, de fiecare dată când Effie se ducea la fosta casă parohială, se oprea în dreptul întrerupătoarelor și încerca să rezolve enigma. Răspunsul îi scăpa. Lui Effie nu-i plăcea deloc să se dea bătută. L-ar fi rugat pe bunicul să-i mai dea elemente ajutătoare, dar el nu i-ar fi răspuns niciodată. În loc de asta, între traduceri, prefera s-o antreneze, dându-i de rezolvat alte probleme de Gândire Magică. Unele parcă ar fi fost glume sau ghicitori.

— De exemplu, zise Griffin, cu două săptămâni înaintea să înceapă Effie cursurile la Școala Tusitala, imaginează-ți că un bărbat aruncă o minge care zboară o distanță scurtă, iar pe urmă își schimbă direcția și se întoarce spre bărbat. Mingea n-a ricoșat în vreun zid sau în alt obiect, nici nu-i legată cu fir elastic sau cu altceva. Fără magie, cum se întâmplă asta?

Effie se gândi o zi întreagă, iar în cele din urmă se dădu bătută.

— Care-i răspunsul bunicule? îl rugă ea să-i spună, chiar înainte să plece seara acasă.

— A aruncat mingea în sus, copilă.

Effie izbucni în râs. Sigur că da! Ce nostim!

Dar bunicul nu râse.

— Trebuie să deprinzi acest proces înainte să te poți apropia măcar de chestiunile elementare ale magiei, zise el. Trebuie să înveți să gândești. Și s-ar putea să nu mai avem multă vreme.

— Ce vrei să spui? De ce să nu mai avem multă vreme?

Dar el nu răspunse.